

pak mysliti, že by zákonodárce do určitého zákona dával ustanovení úplně bezúčelná a že by řešil i ony případy, které nikdy dle tohoto zákona nastati nemohou; poněvadž však řád z r. 1915 má toto ustanovení při své obmezené době působnosti, jest prý samozřejmé, že ustanovení toto mělo svůj účel a celý řád musí býti vykládán tak, aby účelu tohoto bylo dosaženo. Z tohoto důvodu nutno větu druhou odst. 1 § 12 vykládati tak, že výrazem »doba« rozumí řád jen datum.»

Výkladu tomuto nelze přisvědčiti; § 13, odst. 4 česk. d. ř. přihlíží při stanovení procentuální srážky výslovně jen k době pro vyměření dávky rozhodné. Doba tato jest však určena v § 12, který jedná o základu pro vyměření dávky a výslovně z tohoto základu vylučuje držbu před 1. lednem 1903; z toho plyne, že ustanovení § 13, odst. 4 dle znění a smyslu odpovídá úplně ustanovení § 12, a jest z toho zřejmo, že zákonodárce v žádném směru nepřipustil, aby bylo přihlíženo na dobu před 1. lednem 1903; rozpor st-lem namítaný jest jen zdánlivý a vysvětluje se tím, že zákonadárce počítal s případným pozdějším prodloužením působnosti zákona, takže by se mohly vyskytnouti případy držby i nejdelšího trvání v § 12 uvedeného.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3056.

Dávka z přírůstku hodnoty: I. Zemský zákon slezský z 2. května 1903 č. 35 z. z. o dávce z přírůstku hodnoty platil i pro převody nemovitostí nastalé v plebiscitním území ve Slezsku v době, kdy tam prozatímní vládu vedla mezinárodní komise. — II. V jaké měně jest dávku v takovém případě vyměřiti? — III. Jak se hradí útraty soudního odhadu?

(Nález ze dne 5. ledna 1924 č. 14.923/23).

Prejudikatura: Boh. 58 a 2606 adm.

Věc: Dědici po Josefíně S. a firma J. G. v Českém Těšíně proti zemské správní komisi v Opavě o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím žal. úřadu byla Josefě S. vyměřena dávka z přírůstku hodnoty za nemovitosti zcizené částkou 1602 K 19 h.

O stížnosti dědici proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Jest nesprno, že kupní smlouva uzavřena v Těšíně (českém) o nemovitosti v Š. dne 23. března 1920, tedy v době, kdy Těšín a Š. byly v plebiscitním území a pod správou polských úřadů. St-lé z toho dovozují, že vyhlášení zsk pro Slezsko č. 10, jímž byla na rok 1920, jak z nař. rozhodnutí konstatováno, prodloužena platnost zem. zák. z 2. května č. 35, nemohlo platiti a poukazují k tomu, že polské úřady až do oddělení Těšína, t. j. do 10. srpna 1920 řízení o vyměření dávky z přírůstku hodnoty nezahájily, dávku nepředepsaly, takže žal. úřad není oprávněn nyní platebním rozkazem z 3. února 1923 dávku předepsati.

Názor ten nelze uznati správným.

Nálezem Boh. 2606 adm. vyslovil nss názor, že zák. zem. pro bývalé rakouské Slezsko z 2. května 1903 č. 35 o dávce z přírůstku hodnoty nebyl žádným pozdějším zákonem zrušen nebo nahrazen, že zůstal tedy v platnosti v celém území plebiscitním také potom, když se mezinárodní komise 3. února 1920 ujala prozatímní vlády na Těšínsku, a že předpisy jeho platily i pro převody nemovitostí v té době nastalé.

Na tomto správním názoru nss trvá. . . .

Povinnost k placení dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti, kterou st-lé prodali, vznikla, jakmile převod nemovitosti ve smyslu uvedeného řádu dávkového nastal a mohla, jak nss v cit. nál. dále vyslovil, dávka podle téhož řádu býti vyměřena a vybírána již za dobu prozatímní vlády mezinárodní komise orgánem, touto komisí k tomu určeným. Že se tak nestalo, st-lé přiznávají. Povinnost st-lů k dávce však nezanikla tím, jak již nss prohlásil, že dávka nebyla předepsána a vybrána v době, pokud trvala pravomoc mezinárodní komise nad dotčeným územím, nýbrž trvala dále, pokud nebyla splněna a mohla zaniknouti jen promlčením podle předpisů shora uvedeného zem. zák. o řádě dávkovém.

V nál. uvedeném bylo dále vysloveno a blíže odůvodněno, že když 10. srpna 1921 mezinárodní komise odvezdala čsl. státu ničím neobmeznou pravomoc nad územím jemu přiřknutým, — v němž, jak nesporno v tomto případě nalézají se nemovitosti prodané —, přešla tím na stát čsl. a zároveň ovšem i na veřejnoprávní svazy v něm, pravomoc předpisovati a vybíratí všechny veřejné dávky, k jichž placení povinnost vznikla v době pravomoci mezinárodní komise dle zákonných předpisů tehdy platných a které až do odevzdání pravomoci v území přiřknutém státu čsl. nebyly předepsány a vybrány.

Z úvah těch plyne, že žal. úřad byl oprávněn st-lům vyměřiti dle předpisů dávkového řádu č. 35 z. z. z r. 1913 dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, které byly prodány dne 23. března 1920.

Stížnost dále namítá, že může býti nabývací a zcizovací hodnota vyjádřena pouze ve starých rakouských korunách, ježto v době 1. ledna 1903 a 23. března 1920 čsl. koruny nebyly v Těšínsku a Š. vůbec zákonným platidlem, jakož i že dávka může býti vypočtena pouze v této měně a teprve byvši dle § 5, 6 opatř. Stál. výb. z 8. října 1920 č. 583 Sb. přepočítána v poměru $2\frac{1}{2}$ K : 1 Kč, může býti čsl. měnou vyměřena a k placení uložena.

Také v tomto směru nelze stížnosti přisvědčiti.

Soudní odhad byl navržen, jak z administrativních spisů zřejmo, 27. říjí 1922 a byl proveden 9. října 1922 resp. 27. října 1922; ježto pak v té době byla v čsl. Těšínsku zákonitým platidlem čsl. koruna, což i st-lé neberou v odpor, a ježto na podkladě hodnot odhadem zjištěných dávka z přírůstku hodnoty se později měla vyměřiti, jest toho nutným důsledkem, že nabývací a zcizovací hodnoty jak z doby 1. ledna 1903 tak i z doby 23. března 1920 nemohly býti vyjádřeny jinak nežli v této měně.

Pakli st-lé chtěli, aby hodnoty byly vyjádřeny vzhledem k době, o kterou se při odhadu hodnot jednalo, nejprve v měně odpovídající dobám oněm, t. j. v rak.-uh. korunách a pak snad na čsl. koruny přepočteny v poměru stanoveném §em 5 opatř. Stál. výb. z 8. října 1920 č. 583 Sb. o měně na čsl. Těšínsku, bylo jejich věcí, aby tuto námitku,

čerpanou z provádění soudního odhadu k zjištění obecné hodnoty uplatňovali v řízení soudním až do konečného určení odhadní ceny, nebo v pořadí instancí soudních, jak plyne ze zásady, kterou tento soud již vyslovil v nář. Boh. 58 adm.

V tomto nálezu bylo též vysloveno, že úřad dávky vyměřující jest při soudním odhadu pouze stranou a že výsledek zjištění obecné hodnoty soudním odhadem jest pro vyměřující úřad směrodatný. Na názorech vyjádřených v uvedeném nář. trvá nss i v daném případě.

Byla-li nabývací a zcizovací hodnota a tedy z nich resultující přírůstek hodnoty, t. j. rozdíl mezi oběma těmito hodnotami, vyjádřen v čsl. korunách a to jak uvedeno právem, nelze v tom, že dávková povinnost určena dle hodnot vyjádřených v této měně, shledati nějakou nezákonnost.

Stížnost konečně uplatňuje, že neprávem byly do plat. rozkazu vzaty poloviční útraty soudního odhadu 680 K 94 h, neboť nař. rozhodnutí není oprávněno útraty tyto předsati, nýbrž pouze soud, který odhad předsevzal; mimo to soudní odhad nebyl st-li zaviněn, ježto byli ochotni k smírnému vyrovnání a mimo to dopadl soudní odhad nepříznivě pro zem. úřad, který chtěl prodejní cenu z 23. března 1920 stanovit vysokým obnosem 220.000 K.

Pokud namítáno, že útraty soudní může pouze soud předsati, stačí poukázati k tomu, že tato výtka nebyla v řízení správním uplatňována.

Než i ostatní vývody nelze uznati správnými.

§ 17, posl. odst. dávk. ř. předpisuje, že výlohy soudního odhadu hradí ten, kdo jest povinen platiti dávkou, pokud dle výsledku odhadu není buď nabývací hodnota o 12½ % vyšší nebo zcizovací hodnota o 12½ % nižší než jak byla úřadem vyměřujícím v jeho návrhu předpokládána. Není sporu o tom, že byla vyměřujícím úřadem předpokládána hodnota nabývací 80.000 K a zcizovací hodnota 220.000 K, že dle soudního odhadu zjištěna byla nabývací hodnota 77.808 K 57 a zcizovací hodnota 125.473 K 5 h, že tedy nabývací hodnota nebyla o 12½ % vyšší, za to však, že zcizovací hodnota byla o 12½ % nižší. Ježto dle cit. zák. předpisu v prvním případě nese útraty soudního odhadu dávkou povinný, v druhém však vyměřující úřad, byly právem st-lům útraty soudního odhadu předsány polovicí.

Tvrdí-li stížnost konečně, že útraty soudního odhadu neměly býti straně předsány, ježto soudní odhad nezavinila, naopak byla k smírné dohodě ochotnou, odporuje udání to spisům, ježto strana s hodnotami úřadem předpokládanými a jí vyzváním z 21. srpna 1922 sdělenými dle jejího vyjádření z 5. září 1922 prohlásila výslovně nesouhlas, při kterém setrvala i když připsal vyměřujícímu úřadu z 27. září 1922 byla upozorněna, že dle § 17 dávk. ř. bude žádáno o soudní odhad.

Ježto žádná z námitek neshledána důvodnou, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3057.

Učitelstvo: I. Sbirání podpisů na memorandum pro delimitační komisi, aby určitá obec, ve které čsl. stát vykonával suverenitu, byla